

Viestimiehet sodassa

VP 24 3 komppanian ensimmäisen joukkueen ensimmäisen ryhmän tulikaste sattui kesällä 1941, heinäkuun 31 päivänä.

-30 päivän iltana olin saanut käskyn pataljoonan komentajan, majuri Puolakan puhutteluun. -Häneltä sain käskyn valmistautua viestiryhmäni kanssa lähtemään jalkaväen hyökkäys joukkojen myötä, sekä pitää liikkuvaa yhteyttä komentoportaisiin.

-Olimme tätä varten jo aiemmin kunnostaneet varusteemme, kaapelikelloilla kaksijohto rinnakkain, yhdistyspää eristämättöminä nopean liittämisen vuoksi.

-Illalla vielä tarkastimme jokaisen varusteen ja aseem^e, hienoinen jännityskin tuli nyt kuviin mukaan, olisihan nyt tosikysymyksessä... joutuisimme hyökkäävän jalkaväen perässä myöskin tulituksen kohteeksi. -Yhteyden pitäisi kumminkin toimia jokaisessa tilanteessa. -Olin itse jo talvisodassa saanut sodanaikaisesti koulutusta taistelutilanteista, joten mitään uutta tämäkään ei ollut. -Ryhmääni kuului vielä talvisodan sotakaverini kopraali Havimäki, eteläpohjalainen jämerä sotilas ja peloton taistelija.

-Yöstä muodostuikin vähän levoton, olihan mukana ensikertalaisiakin... kyseltiin, jos mitä, kopraali Havimäki olikin valmis selostamaan, hän sanoikin vain:

-Seuraatten edellä meniöitä ja teette vain sen minkä ryhmänjohtaja käskee, ja nurisematta... nythän me ajamme vanjoja erellämme, eikä tartte itte juosta kuten talvisor-assa joutuimme tekemään. -Pojaat' Havimäki sanoi... kun jalkaväki lähtee hөөkiin, me seuraamme kunnioittetavan välimatkan päässä ja laskeimme puhelintapsit tiensivulle... kun näette jalkaväen maastoutuvan, heti perässä, silloin sieltä voi tulla luotien lauluja. -Ja taas en ylös ja eteinpäin... sellaista se tulee olemaan meitin hommamme. -Joku siinä kyseli:

-Entäs jos tulee kranuja?

-Suojaurutaan, mikäli kerkiää, mutta ei puiren alle, vihollinen voi ammuskella, krappenellia kuten joskus talvisodassakin totesimme... Ja älkääs nyt enään kyselkö, käykää maata, muutoin ette jaksa aamulla mihinkään lähteä.

-Ja tulihanse unikin viimein, se olikin viimeinen rauhallinen uni pitkiin-aikoihin, aina oli mentävä, oli yö taikka päivä.

Ainoa iloinen tapaus sattui vähää ennen hyökkäyksen alkamista. Joukkueen johtajana toiminut vänrikki Höglund (Tamperealainen autokaupan johtaja, kuoli sodan jälkeen) Hän pyysi komentajalta lupaa johtaa ryhmäni työskentelyä, johon majuri Puolakka suostuikin.

-Nyt miehenikin ottivat totisen kannan edessä olevaan koitokseen. Hänellä kun vielä oli upseerina myöskin karttoja. -Keskustelimme vielä aamuyöllä toiminnasta ja katselimme karttaa, -Meidän tehtävänämme oli seurata Pälkäneläistä komppaniaa, en muista enää sen tarkemmin sen peitenimeä.

-Karttaan olikin merkittynä hyökkäys reitti, se käsitti, lähtökohtamme, Mietttilän, Munakukkulan, Peusaa-nmäen, Ja Kuismankylän.

-Nämä tavoitteet olisi Divisioonan komentajan mielestä saavutettava määrätyn ajan kuluessa.

-31/7-41, aamulla kymmenenkorvissa jalkaväki komppania oli tiedustelun avulla selvittänyt vihollisen etuasemien sijainnit ja todennut etumaaston melkoisen vapaaksi. -Puolilta-päivin tykistön armoton tulitus alkoi. Edessämme roikusi nyt ennenäkemätön räiske ja meteli. Tulituksen lakattua, alkoi hyökkäys. -Jalkaväen miehet juoksivat kyyryssään ja paahtoivat minkä aseistaan irti saivat. Jo näkyikin kaatuneita vihollisia, varsinkin tien varsilla. Omiakin tappioita tuli. Siinä makasi eräs vääpelikin reppuselässään, hänet oli nostettu tiensivulle, -Armoton meteli kävi tienoolla, teräs vonkui ja valitti, varsinkin vihollisen ampumat räjähtävät luodit, ne räiskivät puis-
sa ja kivissä.

-Kolmattakilometriä siinä mentiin jatkuvan räikkinän säestämänä, kunnes jalkaväen miehet heittäytyivät, mikä minnekin suojaan, ja me hännillä samoin. -Edessä kuulema murroksia ja miinoituksia, sekä linnoitettu matala mäki. -Mäeltä roikusi armoton konekivääri, sekä pikakiväärien tulitukset. -Makasimme vänrikki Höglundin kanssa nenät turpeessa, luotia tuli kuin rakeita. -Piomeerit ryömivät kohden miinoitettua aluetta. Hetkessä maat kohoilivat ilmaan, kiviä ja turvetta ilma sakeana. Olivat onnistuneet räjäyttämään kokonaisen miinakentän.

-Vänrikki Höglund seurasi tarkasti kiikarillaan taistelun kulkua. -Hän kauhisteli jalkaväen miesten urheutta, kun savu hetkeksi selveni. -Eräskin soturi nousi ja juoksi kohden kukkulaa käsiranaatti lensi kädestä, samalla soturi itsekin kaatui.

-Tykistön tulikeskitys ei ollutkaan murtanut hyvin varustettua vihollisen asemaa täysin. -Mitä nyt eteen?

Tilanne näyttikin tukalalta. Jalkaväen hyökkäysjoukon johtaja luutnantti, nimi jäänyt muistista, hän käski lähettinsä nopeasti taakse viemään tykistölle tietoa. Nyt oli kumminkin jo käynyt valittevasti niin, tykistökin oli saanut etenemis käskyt, joten lähetin juoksu olisi ollut turhaa, tämän vänrikki Höglundkin käsitti, hän pysäyttikin lähetin ja kysyi:

-Minne tämä on menossa?

-Tykistön tulenjohtajaa etsimään, pitää saada kranuja mäkeen muutoin kuollaan jokainen iikka tähän.

-Venttaahan nyt vähän ja käske päällikkösi konttaamaan tänne, vänrikki selosti. Samalla hän minulle huomautti yhteydestä taaksepäin, johon vastasin:

-Yhteydet ovat jatkuvasti kunnossa.

-Jalkaväen luutnantti konttasi vänrikin luokse ja kamposi puhelimen nyrkkiinsä... Sitten alkoikin sellainen selostus ettei moista kuultu:

-Tykistölle pikasanoma, luutnantti Mäkelä puhuu, mitä? -Ei jumalauta, no jotain on pikaisesti saatava... kranaatinheittimet... yhdistäkääs nopeasti.

-Välillä luutnantti huusi vänrikille:

-Saatanan torvet, ovat jo tykistönkin siirtopuuhissa, ei tuonmoista mäkeä paljain nyrkein vallata... Mitä? -No helvetin hyvä, samaan osoitteeseen kuin päivälläkin, hyvät sarjat, antaa soittaa.

-Hetkenkuluttua vonkaisikin matalalta ylitsemme ensimmäiset kranaatinheittimien ammuksot, liian pitkälle menivät, luutnantti karjui korjauksia puhelimeen:

-Viiskymmentä metriä lyhempiä, nopeasti!

-Ja ilma ujelsi päittemme päällä... nyt mäki tärisi, kiviä ja puita sinkoili, puunlaikat surrasivat kuin paarmat... luutnantti nousi seisomaan ja karjui komentojaan miehilleen, nämä sänttäisivät kuin Sudet mäenkimppuun... siinä meidänkin pelkomme unohtui. -Nousimme ylös ja hiivimme jakaväen perässä... näin vielä kuinka eräs toinen luutnantti kipusi mäenkumpareelle taistelulähettinsä kanssa... vihollisen pikakiivääri suihku tavoitti nämä sankarit mäen korkeimmalla kohdalla. -Mäki vallattiin raskain uhrein. Taakse ilmoitettiin:

-Munakukkula vallattu:

-Mäellä lepäsi vihollisten silvotuita ruumiita kaspäällä, omiakin tappioita oli monta. -Yön vietimme kukkulan maastossa odotelle eteenpäin menoa.

1/8-41, aamuherätykset vihollisen tykistökeskityksessä Munakukkulan maastoon. Jalkaväki eteni tiensivustoilla, pioneerit purkivat miinoitusta, noin kilometrin edettyämme kohosi edessä korkeampi mäki, Peussanmäki. Jalkaväki kiersi mäkeä, osan kulkiessa kumarassa suoraan mäenharjannetta kohden. Me seura-simme edellämainittuja, hyvin matalana. Emmehän olleet niin kovia taistelioita kuin edessämme kulkevat jalkaväen jääkärit. Korkea tähytystorni kuvastui mäenpäällä yhden vihollisen näimme kipuavan tornista alaspäin. Samalla kuului laukaus, vihollinen mätkähti tornin juurelle. Samalla alkoikim mäikinet. Jalkaväen miehet heittelivät kasapanoksia ja käsikranaatteja tuhkatieheästi. -Arvasimme vihollisten pesäkkeitä mäen-takana. -Rohkenimme vänrikki Höglundin kanssa kivuta mäelle ja seurata tuhomis taistelua melkoisen läheltä. Mäen rinteeseen oli kaivettu taisteluasemia ja tulipesäkkeitä taajaan... pieniä miehistökorsujakin oli useita. Vihollinen oli sikäli erehtynyt rakentamaan asemat tietä silmällä pitäen. Nyt omat hyökkäysjoukot, jotka olivatkin suoraan mäestä rynnineet heidän ase-miin, saivat kuin alamäkeen heitellä paukkujaan, ne tehosivatkin erinomaisesti. -Kuten eräänkin soturin kuulin huutavan heittäessään kasapanostaan:

-Saatana'-Se on laakia ja vainaa, kun Pälkäneläiset painaa.

-Mäki oli Peussanmäki, hyökkäystä johtava luutnantti joka jo Munakukkulalla oli tarvinnut viestin apua, käveli luoksemme ja tokaisi:

-Kovillepa otti'-Mutta lähti kun lämpis'-Ottakaas yhteyttä taakse viestin pojaat:

-Vänrikki Höglun veivasi kammesta ja kun sai vastauksen antoi luurin luutnantille. (Nimi oli Mäkelä jonka hän puhelimes-sa Munakukkulalta toi julki)

-Mäkelä'-Peussanmäki hallussamme, jatkamme käskyjen mukaisesti, loppu'

-Se oli lyhyt ja ytimekäs sotilaan tilanne selostus...ei rön-syilevää intoilua.

-Siinä heken lepäilimme kaiken tuhotun, ja verenmakuisen mä-en hajutessa edessämme. Vihollisten ruumiita lojui sikinsokin mikä missäkin asennossa. -Luutnantti kertoili miestensä ole-van suurimmaksi osaksi Pälkäneläisiä reserviläisiä. Vanhoja Talvisodan veteraania. Monta mistä kehui joukoistaan jo pois-tuneen ja oli varma omastakin poistumisestaan, sanoen:

-Ei hyvääkään tuuria liikaa voi olla yhdellä miehellä. (Kuulinkin jälkepäin samaisen luutnantin kaatuneen)

-Huilluu-tuokio loppui, lähdettiin etenemään kohden Kuismankylää. Pieniä vihollisen harhailevia ryhmiä juoksenteli pitkin tienvarren metsiköissä. -Mekin huutelimme opitu~~u~~ huudot, Ruki-Feer' Ruki-Feer... saimmekin erään nelimiehisen vihollis porukan vankituiksi. -Pelokkaita olivat jok~~u~~inen, eräs näytti kädellään tiheätä kuusikkoa ja koitti selostaa, siellä on liisää. -Kävimme vänrikin kanssa varoen, sormi liipasimella, ja pusikossa makasikin kolme haavoittunutta sotilasta. Eräällä oli pää käärittynä siteisiin. -Kun kieltä ei paremmin osattu ei jutustakaan mitään tullut kehoitimme mukaamme. -Näin oli Viestiryhmämme kasvanut seitsemällä miehellä, nyt pojatkin nostivat puhelinkelat vanjojen selkiin ja vianmiehet vetivät nyt Suomalaisten viesti yhteyksiä. -Kuulimme kulkiessamme, että komppania Kivelä olisi jo Kuismankylän vallannut, se helpoitti painetta ja sai jopa naurunkin jo irtoamaan useimman huulita. -Jopa vanjatkin ottivat osaa iloomme.

-Iltakin lähestyi sateineen ja hämärineen, viimein pääsimme Kuismankylään. -Vettä tuli kuin saavista kaataen, ei ollut telttaa, ei muonaa kokopäivänä, mitä aamulla ennen lähtö teetä ja vanikkaa. -Sitä vieläkin olen joskus ihmetellyt, kun haimme sopivaa lepopaikkaa ja odottelimme mitä käskyjä saisimme. -Olimmehan ilmoittaneet saapumisestamme taakse pataljoonaan. -Erään korkean kallion katveesta loisti valontuiketta, lähdimme vänrikki Höglundin kanssa katsomaan mistä moinen valo sai alkunsa.

-Hämmästyimme: Kallion varaan oli pystytetty ressuntapainen, sen alla kranaatti laatikoista pöytä ja jakkarat. Ympärillä istui divisjoonan komentaja eversti Pajari, evl, Haanterä ja meidän komentajamme majuri Puolakka, sekä muita sotilas henkilöitä, ja he nauttivat iltapalaa, kuin sotaa ei olisi ollutkaan.

-Vänrikki Höglund teki everti Pajarille ilmoituksen, samalla pyytäen lupaa majuri Puolakan puhutteluun, jonka eversti heitti myösi.

-Vänrikki ilmoitti majurille tilanteen, samalla käskien poikien tuomaan vankit upseerien näkyviin. -Nyt selvisikin, haavoittunut olikin politrukki, eli valistus upseeri. -Serasimme hänen kuulusteluaan, kysymyksiin oli vastaus aina sama. -Hän kohotti sidettä otsallaan ja näytti: -Tuossa on vielä ehjääkin ihoa ampua... Että kovansortin väkeä olivat.

-Saimme vielä ennenpuoltyötä teltan ja muonaa. Uni vei lopun yöstä omiin mailmoihinsa.

LANKILAN TAISTELUT

2/8-41. Kuisman komentopaikalla kävi kovat huiskeet, heti aamusta lähetit ja viesti saivat urakkatöitä. Eversti Pajari jakeli käskyjään. -Siinä kuuntelivat kypäräpäiset komppanianpäälliköt käskyjä. -Muistiini ovat jääneet, luutnantit Kivelä sekä Kirjavainen (Kirjavaisen näinkin useamman kerran hyökkäysvaiheen aikana.)

-Lankilan mäki osoittuikin kovaksi palaksi, se oli vahvasti miehitetty vihollisvoimin. -Muistiini on erikoisesti jäänyt 2/8 iltayön tunnit.

-Sain käskyn vetää puhelinyhteydet Lankilan-mäkeen, jalkaväki oli jo edennyt, vaikka me emme tienneet minneasti. Vänrikki Höglund joka sairasti keuhkovikaa, ei voinut lähteä meidän mukaamme, joka olisi moraalisesti rohkaissut miehiäni.

-Olimme vetäneet melkein pussi-pimeässä johtojamme tiensivulle, laskeuduimme alamäke sellaiseen suonnotkelmaan, vettä alkoi tihkua taivaan-täydeltä. -Edellä kulkiessani jalkani lipesi johonkin luistavaan, taskulampun himmeällä valolla katsoin mikä oli kälkutieni varrella, hätkähdin, kun huomasin kaatuneita vihollisia makaavan aivan tien sivussa, olin erään kädenpäälle astunut joka lipesi jalkani alta. -Siinä lepäsi hevosta ja vihollisia ritirinnan, jalkaväen tuho oli kamalaa katseltavaa, mutta se oli sodan armoton laki.

-Jatkoimme tehtäväämme, edessä häämöitti korkeampi mäki, mäen juurella oli iso kuormauto... Sanoin miehilleni:

-Bitäkääppäs sadetta, käyn tiedustelemassa tilannetta. Pimeys vain sakeni sateen myötä, valoa ei voinut käyttää, hiljaisuus oli painostavaa. -Kävelin hiljaa mäenharjalle, mitään ei näkynyt, siinä jo sydänkin pamppaili, Kumarruin tien sivuun ja vähäisen valoitin kelloni taulua, keskiyö. -Siinä jo ajatukset kuroutuivat jos minne, olenkohan edes oikealla tielläkään... karttaahan ei minulla ollut, vain tiensuunta. -Mutta käskyt oli annettu ja ne piti täyttää, hiljaa kävelin muutaman metrin seisahduin ja kuuntelin, sydän löi kuin pajavasara rinnassa. -Soran ratina kenkieni anturoissakin kuului kuin komppania olisi marssinut. -Päästyäni vielä muutaman kymmenenmetriä, seisahduin kuin olisi seinä tullut eteeni. -Kuulin vasemmalta puoleltani tietä kysymyksen:

-Minne se ukko oikein on menossa?

-Siinä jo hengityskin loppui... mutta Suomeahan kaveri oli jutellut. -Ja selvisihän asiat... tiensivulla oli kranaatinheitin ja miehet makasivat märkinä sen takana.

-Hetken kun tuo joteltiin pimeässä toisiamme, tunsinkin miehen ulkomuodostaan, hän oli siviilissä toiminut Tampereen asemalla, valtion palveluksessa kuten nyt toimi, vain eritehtävissä, kramaatinheittimineen.

-Selostin miehille tehtäväni ja kyselin missä tykistö oli, koska olimme vetäneet tulenjohtolinjat mäenalle valmiiksi, saisimme johtojen päät yhdistää.

-Ei täällä mitään tykistöä vielä ole mies vastasi, eihän ne olisikaan kerinneet heidän peräänsä niin nopeasti kuin jalkaväki oli edennyt.

-Ei muuta kuin odotteleen sitten sanoin, kaveri vielä naurahiti ja tokaisi:

-Jollen olisi huomannut sinua olisit kävellyt linjasta läpi, tossa sadanmetrin päässä makaa vanjoja asemissa, omat miehet tuolla lepikön takana... odottelemme aamun valkenemista ja pistämme myllyt pyöriin, tämä oli tavallisen sotilaan omape-
räinen arviointi tilanteesta.

-Palailin miesteni luokse, vähäisen jo valoitti pilvien lomasta taivaskin... kello taisi olla kahden korvilla aamulla. Samalla repesi valtava tulitus takaani, siellä vihollinen ampui kaikilla aseillaan, onneksi olin jo mäen suojassa, joten katselin kuinka valojuova ammuksat kiitivät tummalla taivaatta kuin kiiltomatojen vyö. -Välähtipä mieleeni kun katselin tulitusta... Nyt Kuismassakin herrat ovat varmasti ne-
nät sammaleessa, niin oli kovaa luotien kulku. -Sitten tulitus loppui, kuin joku olisi napista painanut.

-Katselin tiensivulle ja huomasin kuormaauton, siellähän mieheni olivat sateensuojassa. -Hehkuvia tupakin päitä eroitin jo läheltä. -Korpraali Havimäki nousikin ja tokaisi... jo luultiin sun hävinneen vallan... helvetin tulimyrskynkin vanjat päästivät... vähin pelättiin etteivät osu autoon... on meinaan kuurentuuman kranuja kuormassa.

-Vähän siinä minäkin hätkähdin... vihollisen kuorma-auto oli jäänyt tuhoamatta, tykistö oli ollut mäen notkelmassa, mutta autoa eivät kerinneet ottamaan mukaansa, kun kiireinen lähtö tuli.

-Otin yhteyden komentopaikalle ja tiedustelin mitä tehdään:

-Vänrikki Höglund käski odottamaan, hän ottaa selvää asioista.

-Pojat vähin kylmissään norusivat, että mitä helvettiä me tässä kytätään, mennään Kuismaan ja tullaan kun tarttevat meitä.

-Samalla vänrikki Höglund ilmoitti:

-Olette siellä nyt aamuunasti ja odotteletten tilanteen kehitystä, enempää ei hänkään tiennyt opastaa.

Lankilan valtaus

-Menihän sekin aamu^{y/}önhetket jotenkuten, pojat tekivät kuusik-
koon nuotion, varusteita kuivattiin, pari miestä vuorollaan
kiersi vartiassa.-Jokuset torkkuivat, toiset juttelivat mitä
tulisi ja koska tämäkin rullanssi päättyisi. Ja ainakin Lan-
kilan taistelun jälkeen pääsimme hetkeksi lepoon...mutta se
taistelu olikin kova ja katkera.

Aamu kun valkeni, alkoivat sotaaseet soittonsa ja se olikin
yhtä räätinää koko Lankilan mäki täysi.-Makasin korpraali Ha-
vimäen kanssa ison kiven takana ja seurasin taistelun tii-
mellystä.-Vihollinen alkoi hyökkäyksensä, se lyötiin takaisin.
Omiakin tappioita näimme, oma pst-tykkikin sai täysosuman,
miehet lentelivät pitkin tannerta.-Vihollisen tankit jyrä-
sivät lepikon takana.-Näimme kuinka eräs luutnantti juoksi
kyöryssään ja kehoitteli miehiä mukaansa, joitakin nousikin
luutnantin perään, nyt alkoikin kumma juttu, he kaivelivat
tienluiskasta toista tykkiä ja puhdistelivat sitä jollain sam-
maleilla...Hetkessä oli tykintakana sotilas ja tykki ulvaisi
ensimmäisen kranunsa puheikkoo...räjähdys ja valtava tulipat-
sas todisti osuman...jatkuvasti tykki tömäytteli kranujaan.
Hikiset miehet Luutnantin johdolla kantoivat uusia kranaatte-
ja...uusia räjähdyksiä, valtavia savupatsaita kohosi.

-Välillä miehet siirsivät tykkiä uuteen paikkaan, sillä vihol-
linen ampui myöskin vimmatusti...lepikko roikus ja räisky..
oli kuin mailmanlopun edessä koko maisema.-Jatkuvasti pst-
tykki losautteli kranujaan lepikkoon ja aina siellä leimahti
tuliset liekit ja valtaiset savupilvet.-Viimein hiljeni, vi-
hollinen alkoi vetäytyä Lankilasta.

-Lähdin katsomaan taistelutannerta, se olikin siivottoman
näköinen...kuusi vihollisen kevyttä panssarivaunua savusi,
useimmissa miehet olivat palaneet vaunuihinsa, punaisia tulen-
liekkäjä vielä hulmahteli vaunujen sisältä.-Mustia käppyräi-
siä palaneita vihollisia...se oli karmeata katseltavaa, mutta
sota on julmaa.

-Näin siinä yöllä tapaamani kr-miehenkin likaisena ja hiki-
senä...hän kertoikin kuka ja mistä tuo järjetön luti oli, jo-
ka johti pst-tykkiä...Sanoi Tampereelta olevan tuomari Esa
Lahtisen, ampuja oli joku Rättö, karjalan miehiä.-Hän saikin
suorituksestaan Mannerheimin-ristin, taisi olla ensimmäinen,
joka myönnettiin tavalliselle sotilaille. En muista saiko
luutnantti Lahtinen mitään...minun mielestäni kun sitä tou-
hu seurasin hänelle olisi pitänyt myöntää ainakin kaksi.

KANSATAISTELI-MIEHET KERTOVAT
LEHDEN TOIMITUS

Pyydän kohteliaimmin saada lähettää, arvoisan lehtenne arvosteltavaksi, kertomuksia, vietimiesten osasta hyökkäys-sodan aikoihin, 1941 kesällä.

-Olen muistilokeroistani kaivanut esiin, vain ensimmäiset kovat taisteliain koittelemukset, Munakukkula, Peussanmäki, Kuisma ja Lankila. -Taisteluthan jatkuivat vielä pitkään, joista voisi, jopa romaanin kirjoittaa, viestin toiminnasta. -Nyt kun olen eläkkeellä, palaa usein mieleeni nuo kovat, ja katkerat ajat. -Jouduin itsekin pitämään pientä päiväkirjaa, jo senkin vuoksi... Jouduin miesteni kanssa partioretkille, jolloin kaikki tiedot piti kirjata, niin vankien luku, retket missä kulloinkin kiersimme.

-Olen aiemmin lähettänyt lehdellenne kertomuksen, Lintulan taisteluista, valitettavasti se ei ollut teidän mieleenne?

-Viestimiesten toimista on ylen vähän kirjoitettu, johtuuko lie vähättelystä, heidän tekojaan kohtaa, vai mistä?

-Ainakin minä ja mieheni koimme tehtävämme hyvinkin tärkeäksi monesti, kuten Munakukkulan valtauskin jo osoitti, ja monet muut teot. -Ylpeydellä voin sanoa, en sotaa ihannoiden.

-Ensimmäisien taistelujen lähestyessä loppua[?] oli meidänkin pataljoonalla, ansiomitalien jakotilaisuus. Paikkaa en enään muista. -Ryhmäni joka käsitti itseni kanssa yhdeksän miestä.

-Keräsi seitsemän mitalia, se on paljon pataljoonan puitteisissa... kaksi miestä jäi ilman, sekin johtui siitä, molemmat olivat isoperheisiä, joten käytin heitä ryhmäni hultotehtävien suorituksiin... Tämän olin sopinut ryhmäni muiden miesten suostumuksella... joten yhteis hegigin oli verratonta.

-Ryhmäni tappiot olivat suhteellisen kovat. Yksi kaatunut, kolme haavoittunutta (Kaatui Lintulassa, sotamies Peltola, haavoittui, kopraali Halme, Veitso. Kopraali Havimäki haavoittui Karjalaisten kylän taisteluissa.)

Kunnioittaen

Ossian Kinoskari, res, ylikersantti

Orivedenkatu 13 B 30

33720 Tampere 72

*Siis...
Ei...
päättää*

1554/U

Ossian Kinoskari
res. ylikersantti
Orivedenkatu 13 B 30
33720 Tampere 72

Js - 41
3/VP 24
Munakukkula ym.
86,

Viestimiehet sodassa

AIKAKAUSLEHTI

KANSA TRISTELI
- miehet kertovat

Konttori: Helsinki, Korkeavuorenkatu 28
Toimitus: Helsinki, Töölönkatu 35 B 1 b

*Yllkas Kuvaus,
tosin vähän laisasti
viestitoimintaa
Raipaa Kielellistä
Kohennusta
Kelpoa
K. H. Oesch*